

Vogelvrij

Ellen Putman

De **vos** (*Vulpes vulpes*) behoort samen met de wolf en de goudjakhals tot de familie van de hondachtigen. De meeste vossen in Nederland zijn overwegend roodbruin waarbij de buik en het puntje van de staart wit zijn. Die staart, ook wel borstel genoemd, wordt gebruikt om op te slapen of als dekentje bij koud weer. Een mannetjesvos wordt een rekel genoemd en een vrouwtjesvos een moeder.

In 2002 was de vos nog een beschermde diersoort, maar door intensieve lobby van jagers en boeren werd de vos in 2006 op de zogenaamde 'vrijstellingslijst' geplaatst, waardoor hij in het kader van schadebeheer het hele jaar door bejaagd mag worden.

Dit getuigt van weinig ecologisch inzicht want de vos kan juist bijdragen aan het beperken van schade aan landbouwgewassen vanwege hun voedselvoorkeur: ze eten met name muizen, ratten en

konijnen. Daarnaast staan ook vogels, zoals ganzen, insecten, eieren, bessen en fruit op het menu.

Vaak wordt aangevoerd dat het doden van vossen helpt om de achteruitgang van de weidevogelpopulatie tegen te gaan. Een oneigenlijk argument wat ons betreft. De achteruitgang van de weidevogels komt hoofdzakelijk door de intensivering van de landbouw met gebruik van schadelijke bestrijdingsmiddelen, de lage grondwaterstand en door het vele en vroege maaien van graslanden en de monotone, dichte grasmat.

Het is dan ook een trieste constatering dat 80% van de vossen door jacht, stroperij en door het verkeer het eerste jaar niet overleeft, terwijl ze normaal wel 12 jaar oud kunnen worden.

Het zou veel beter zijn de vos met rust te laten. Voor de vos zélf maar zeker ook voor de natuur.

Foto: Rob Voss